

Moș Crăciun și toba fermecată

MAURI KUNNAS
TARJA KUNNAS

Satul Crăciunului

1. Bradul de Crăciun
2. Sala de festivități
3. Casa în care locuiește Moș Crăciun
4. Bucătăria
5. Biroul lui Moș Crăciun
6. Școala spiridușilor
7. Atelierul de jucării din lemn
8. Oficiul poștal
9. Colibă lapoasă
10. Camera cu hărți
11. Sala de sport și bazinul de înot
12. Sauna
13. Copca pentru scldat
14. Terenul de hochei
15. Locul de unde a căzut șamșarul
16. Farmacia
17. Bibliotecă
18. Staulul renilor
19. Hambarele
20. Observatorul astronomic
21. Serele

Traducere din limba finlandeză
de Laura Delicoste

— Încă una și gata, am terminat de citit scrisorile cu dorințele de Crăciun pe anul acesta, oftă Moș Crăciun.

Era obosit din cauza unui guturai încăpățânat. Munca nu-i făcea bine, dar, cu o săptămână înainte de sărbători, nimeni din Satul Crăciunului nu-și putea permite să zacă la pat.

Spiridușă Nora îi înmână Moșului următoarea scrisoare, gata deschisă.

— Tomppa Houhala din Hinkuvaara își dorește o lupă, un pistol și un prosop, citi Moșul. Surioara lui mai mică își dorește niște botoșei cu urechi de iepuraș și o prăstie, mami o pălărie de soare, iar tati niște bocanci de cățarat. Gata! Ai notat totul cu grijă, Severin?

— Bo-canci de că-țarat... repetă Severin, spiridușul scrib, măzgăind în registrul uriaș. Gata, am notat și dorințele lui Tomppa.

— Ia uite, mai e o scrisoare aici, spuse Nora căutând pe fundul sacului.

Moșul deschise scrisoarea.

— Ce scrisoare hazlie! spuse el. Și desenul și semnătura sunt foarte ciudate. Este semnat „Puștiulică”.

— Ce reprezintă desenul? se miră Nora.

— Asta încerc și eu să înțeleg. N-am mai întâlnit până acum o asemenea dorință.

Nevasta lui Moș Crăciun intră cu tava cu ceai.

— Fiina, bine c-ai venit! exclamă Moșul și cei doi copii spiriduși. Avem o ghicitoare de rezolvat.

Fiina studie scrisoarea pe toate părțile, dar nici ea nu reuși să-i dea de cap.

— Cert este că băiatul ar avea nevoie de niște hârtie de scris nouă, fu de părere Fiina. Aceasta pare a fi foarte veche.

— Ai dreptate, dar asta nu clarifică situația, spuse Moș Crăciun. Cred că trebuie să cerem și părerea bătrânilor meșteri spiriduși. Ei sunt obișnuiți să rezolve astfel de probleme.

Moș Crăciun sorbi ceaiul adus de Fiina și își suflă nasul atât de tare, încât Miți-măța sări în sus speriată.

— Să mergem, copii! spuse el.

— Să te îmbraci bine, îl sfătui Fiina. Altminteri, eu nu știu când o să-ți treacă răceala asta.

Mai întâi, Moșul și copiii se duseră în atelierul de jucării din lemn al meșterului spiriduș Juho Scândură.

— Bună, Juho! Ce faci acolo? îl întrebă Moșul.

Juho se bălângănea de mama focului, cu barba-i lungă stuturând, călare pe un căluț balansoar.

— Dii-dii! La o parte! la priviți-l pe cel mai neînfricat călăreț de rodeo din întregul Nord!

În clipa aceea, căluțul balansoar îl zvrli pe Juho cât colo, cu o boltă superbă.

— Chiar ești neînfricat, constată Moș Crăciun. Dar poate că ar trebui să te ții bine în șa ca să nu-ți rupi oasele, meștere tâmplar.

— Căluții aceștia de lemn noi-nouți sunt încă sălbatici. Trebuie neapărat dresați înainte de a

putea fi împachetați și trimiși copiilor, le explică Juho scuturându-și praful de pe pantaloni.

— Ascultă, Juho, avem o mică problemă de rezolvat și am avea nevoie de ajutorul tău, zise Moș Crăciun. Ai putea să ne spui ce reprezintă desenele acestea?

— Ia să vedem. A, e un avion, spuse Juho fără întârziere.

— Un avion? se mirară copiii și Moșul uitându-se unii la alții.

— Este limpede ca lumina zilei, spuse Juho și începu să schițeze un desen pe tablă. Aici este cabina de pilotaj de unde ies niște antene, aici sunt aripile întărite cu bare auxiliare speciale și aici trenul de aterizare. Am să i-l construiesc lui

Puștilică imediat, numai să dresiez căluțiiăștia de lemn.

— Dacă tot pari a fi atât de sigur, atunci bine... mormăi Moșul.

— Desenele lui Juho nu seamănă deloc cu cel al lui Puștilică, îi șopti Ville lui Moș Crăciun.

— Nu, într-adevăr, răspunse Moșul tot în șoaptă. Dar să-l lăsăm să-l construiască și noi să mergem să arătăm desenele și celorlalți meșteri spiriduși.

— Aici erai, Moșule! strigă Zaharia Caramel, meșterul spiriduș cofetar, intrând în bucătărie. Noul meu aparat de făcut bomboane este gata. Vrei să vezi cum funcționează?

— Putem veni și noi? stăruiră copiii.
— Desigur, numai să nu uitați să vă spălați pe dinți după aceea, răspunse Moș Crăciun.

Lui Ville îi lăsa gura apă privind la imensele butoaie pline cu bomboane ale lui Zaharia.

— Când mă fac mare, o să fiu meșter spiriduș la secția de bomboane, zise el. Oare meșterul Caramel m-ar primi ca degustător de bomboane pe timp de vară?

Aparatul lui Zaharia era de-a dreptul minunat. Lucrase la el multă vreme și acum avea toate motivele să fie mândru.

— Aparatului i se dau instrucțiuni în funcție de calitate, umplutura, forma și mărimea dorită a bomboanei, le explică Zaharia. Vreți să încercați?

— Da! Hai să facem o bomboană mare de ciocolată, în formă de Moș Crăciun, propuse Ville.

Zis și făcut. Zaharia își programă aparatul și apăsă pe butonul de start. Atunci se auzi din nou acel sunet: BUM-BUM! BUM-BUM!

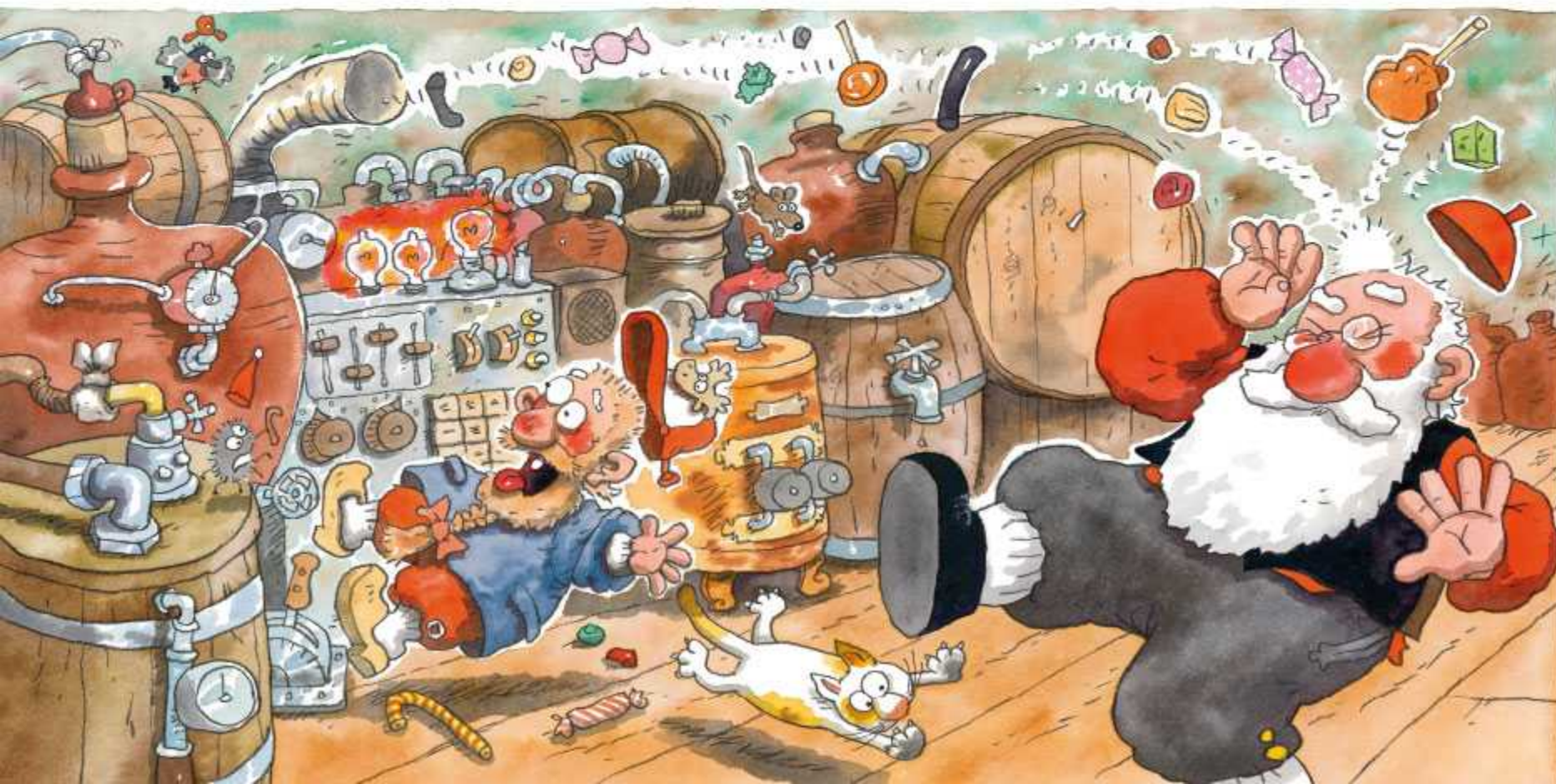
— Ați auzit? șopti Nora.

Aparatul de făcut bomboane începu să se zgâlțâie și să trosnească.

— Ajutor! strigă meșterul Zaharia și se ascunse după cel mai apropiat butoi cu acadele.

PAM-PAM-PAM... BUM!

Din țevile și tuburile aparatului începură să țâșnească bezele, caramelle, bomboane de ciocolată și jeleuri de toate culorile.

— Este un mo-mo-monstru de carii dentare! Ar fi t-t-trebuit să f-f-folosesc mai mult îndulcitor natural, nu zahăr! se bălbâi meșterul Zaharia.

Deodată, invenția lui începu să gâlțâie și FLEOȘCI – un jet de ciocolată topită țâșni dintr-un tub direct pe Moș Crăciun.

— Păi, cel puțin funcționează, într-un fel, remarcă Zaharia când gălăgia se potoli. Uite, poate să facă cele mai mari figurine de ciocolată în formă de Moș Crăciun.

